

မင်းလူ

လွန်လေပြီးသော

နှလုံးသား

အိပ်မက်ပြန်လည်ပေးအပ်ပွဲ

သည် အိပ်မက်ကို၊ လက်မခံလို
မီးဖိုသို့လှမ်း၊ ထမင်းကြမ်းတစ်ဆုပ်
ပြာတစ်ဆုပ်ကို၊ သစ်ငှက်မှာ တင်
ဝေးသို့နှင်ပြီ၊
အသင်၊ အသင့်အိပ်မက် ပြန်ယူပါ။

(တာနော)

အတိတ်ဆိုသည် မှာ တိမ်တိုက်များ လိုပင် လွင့်ပြယ်သွားတတ်လျှင်
ကောင်းမည် ထင်သည် ။ သို့တည်းမဟုတ် စိတ်ကို အချိန်ကာလအလိုက်
ကန့်သတ်ထားလို့ ရစေချင်သည် ။ မရ။ ရုပ်ဝတ္ထုများ ကဲ့သို့
နယ်ပယ်သီးခြားမရှိသည် မှာ ခက်လှသည် ။ လူသားတို့ အဖို့
အမှန်တကယ် ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဟူ၍ မိမိ၏ စိတ်တစ်ခုသာရှိသည်
ဟု ဆိုနိုင်သည် ။ လွတ်လပ်စွာ တွေးချင်ရာ တွေးနိုင်သော ကြောင့်ဟု
ယူဆမိခဲ့သည် ။ ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ တွေးချင်ရာ တွေးခွင့်ရသော်လည်း

မတွေးခင်သော အရာကို မတွေးဘဲ နေခွင့်ကိုကားမရ။
သူ့အလိုအလျောက် ဝင်လာတတ်သည် ချည်း။ တားဆီး၍ မရ နိုင်ပေ။
ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သည် ထင်သော စိတ်ကိုပင် ကိုယ့်ဩဇာ
သက်ရောက်နိုင်စွမ်းမရှိကြောင်း ဝန်ခံရ တော့သည် ။

ခါးပတ်များ ပတ်ထားရန်၊ ဆေးလိပ်များ မီးငြိမ်းသတ်ရန်
သတိပေးကြေညာသည် ။ လေဆိပ် သို့ ဆင်းတော့မည်။ ခါးပတ်ကို
ပတ်လိုက်သည် ။ မီးငြိမ်းသတ်ရန် ဆေးလိပ်ကား သူ့ဆီမှာ မရှိ၊
သူ့ ဆီ မှာ ရှိသော မီးသည် လည်း လေယာဉ်တက်ကားနီးဖြစ်စေ၊
ဆင်းကားနီးဖြစ်စေ ငြိမ်းသတ်ရန် မလို အပ်ချေ။ မည်သို့သော်
အခြေအနေမျိုးမှာ မှ လည်း ငြိမ်းသတ်ရန် မလွယ်ကူသော ...

ရင်ထဲကမီး၊

တောင်ကုန်းတွေကြားထဲက လွင်ပြင်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

လေယာဉ်သည် သိသိသာသာ နိမ့်ဆင်းလာသည် ။

သစ်ပင်တွေကို ပီပြင်စွာ မြင်နေရပြီ။

မြေပြင်သည် အပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ကြွတက်လာသည် ဟု
ထင်ရသည် ။ လေယာဉ်ဘီးနှင့် မြေပြင်ထိသောအခါ
တစ်ချက်ခုန်သွား၏။ ပြေးလမ်းပေါ်တွင် အရှိန်ဖြင့် ဆက်သွားသည် ။
ထို့နောက် အရှိန်သတ်သည် ။ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကွေ့ပြီးရပ်သည် ။

ဟဲဟိုးလေဆိပ်။

‘စိတ်ပြေလက်ပျောက် သဘောပေါ့’ ဟု ကိုအောင်ခန့်က ပြောသည် ။ မခင်ကြွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ ထို့နောက် သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း အတန်ငယ်ပြုံးသည် ။ သူ ဒီကို ရောက်ကာစတုန်းကလည်း ကိုအောင်ခန့်က ခုလို တစ်ခါပြောဖူးသည် ။ ခုပြောနေတာက သူ့အတွက် မဟုတ်။ မကြာခင် ဆိုက်ရောက်မည့် လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါလာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက်သာ ဖြစ်သည် ။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က ချစ်သူနှင့် ခွဲခွာခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု သိထားရ သည် ။ သူတို့ ချင်းလည်း သိပ်ချစ်ကြသည် ။ နှစ်ဘက်မိဘများကလည်း ကြည်ဖြူသည် ။ ဘွဲ့လည်း ရပြီ အလုပ်အကိုင်လည်း အဆင်ပြေနေသည် ။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ခွဲခွာခဲ့ကြရသည် ။ သနားစရာကောင်းသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်ဟု တင့်လွင် တွေးမိ သည် ။

လေယာဉ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ခရီးသည် အချို့ ဆင်းလာသည်။
။ သိပ်မများ။ ။ ဘယ်လောက်ပင် မပြည့်တတ်။ ထိုအထဲတွင်
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမပျိုဆို၍ တစ်ယောက်တည်း သာပါသည်။ ။
သူပင်ဖြစ်ရမည်ဟု အတပ်သိ၏။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်။
စိတ်ဝင်စားမည်ဆိုလျှင် ရနိုင် သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု
တင့်လွင်စိတ်ထဲက ဝန်ခံလိုက်သည်။ ။

မခင်ကြွယ်က သူ့ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ။ သူ့တွင် ပစ္စည်းများများ
ပါမလာ။ အဝတ်အစား ထည့်သော သားရေအိတ်ငယ်ကိုသာ
လွယ်လာသည်။ ။ မခင်ကြွယ်ကို မြင်သောအခါ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက် သည်
ကို မြင်ရသည်။ ။ ကိုအောင်ခန့်က တင့်လွင်ကို မသိမသာ
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

‘ရပါတယ် မမခင်ရဲ့၊ ပေါ့ပေါ့လေးပါ’

‘အို ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သင်သင် ခရီးပန်းလာတာ၊ ပေးပါ ...’

‘နေပါတေ၊ ဘာမှ ပင်ပန်းတာမှ မဟုတ်တာ’

သားရေအိတ်ကို တစ်ယောက်တစ်ပြန်စီ လှကြရင်း
ရယ်လိုက်ကြ၏။ မခင်ကြွယ်က အတင်း ဆွဲယူသည်။ ။ ကိုအောင်ခန့်နှင့်
တင့်လွင်တို့ ရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ။ ကိုအောင်ခန့်ကို ပြုံး၍
နှုတ်ဆက်သည်။ ။ တင့်လွင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ။
မခင်ကြွယ်က ဝင်၍ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။

‘ဒါ အစ်မသူငယ်ချင်းလေ၊ တင်တင်ဝင်းတဲ့။ ။ သူငယ်ချင်း ဆိုပေမဲ့
ညီမလိုပါပဲ၊ သင်သင်၊ ဒါက’

‘အဲ ... ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တင့်လွင်၊ ကျွန်တော့်ညီလေးလို့

ပြောလဲ ရပါတယ်’

မခင်ကြွယ်၏ စကားနှင့် ကိုအောင်ခန့် စကားတို့
အဆက်အစပ်ရှိနေသောကြောင့် အားနာ သွားသည် ။ သို့ရာတွင်
သင်သင်ဝင်းက တင့်လွင်ကို တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးပြ
နှုတ်ဆက်လိုက်နိုင်သည် ။

ကားကို တင့်လွင်က မောင်းသည် ။ သူ့ဘေးက ကိုအောင်ခန့်က
ထိုင်သည် ။ နောက်ခုံတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထိုင်သည် ။
ကားမောင်နေရင်းက မခင်ကြွယ်နှင့် သင်သင်ဝင်းတို့ စကားသံ များကို
တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရသည် ။ အမှန်မှာ သူတို့ ချင်း
တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပြောလိုရင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည် ။
ကားစက်သံက ဆူညံနေသောကြောင့် အသံကိုမြှင့်၍ ပြောရ၏။

ထို့ကြောင့် တစွန်းတစ်စကြားရခြင်းဖြစ်မည်။

‘သင်သင် ပိန်သွားလိုက်တာကွယ်။ ကျန်းမာရေးလဲ ဂရုစိုက်ပါဦး’

‘ဖျားတာ နာတာတော့ သိပ်မရှိပါဘူး။ အိပ်ရေးပျက်တာ တစ်ခုပဲ’

‘သိပ်မတွေ့း ...’

‘ ---- ’

‘ဒီလိုပေါ့လေ၊ တဖြည်းဖြည်းတော့’

နောက်မှ ကားဟွန်းသံ ကြားရ၏။ ကားတစ်စီးကပ်လိုက်လာသည် ။

ဟွန်းတီး၍ လမ်းတောင်းသည် ။ ကျော်တက်နိုင်ရန် လမ်းဖယ်ပေးရင်း
နောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်မိသည် ။ အတန်ငယ်ညိုနေသော
သင်သင်ဝင်းမျက်နှာကို မှန်ထဲ၌ မြင်ရသည် ။
ကားမောင်းနေသောကြောင့် စိတ်အာရုံ မပျံ့လွင့်အား ...။

ညောင်ရွှေလမ်းခွဲကို လွန်ပြီးနောက် တောင်ကုန်းတွေကို
တက်ရစပြုလာသည် ။ အစီအစဉ် အရ တောင်ကြီးကို အရင်သွားမည်။
ဟို မှာ တစ်ညအိပ်ပြီးနောက်တစ်နေ့ အင်းလေးကို ဆင်းမည်။
အင်းလေးမှာ ကိုအောင်ခန့်တို့ အိမ်ရှိသည် ။

ကားလမ်းသည် တောင်တွေကို ကွေ့ပတ်တက်သည် ။ တစ်ဘက်မှာ
တောင်စောင်း၊ တစ်ဘက်မှာ ချောက်ကမ်းပါး၊ တချို့နေရာတွင်
ချောက်ကမ်းပါး၏ အောက်ခြေကို သစ်ပင်တို့ ကြားမှ
ပျူပျူသာမြင်ရသည် ။ သင်သင်ဝင်း၏ စိတ်ထဲတွင် ဒီကိုလာမိတာ
မှားပြီဟု ထင်မိ၏။ သတိ မရဘဲ မနေနိုင်။ ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်
ဖြစ်လာသည် ။ မခင်ကြွယ် ပြောနေသော စကားများကို ကြားတစ်ချက်
မကြားတစ်ချက်။ ရှေ့တွင် ကားလမ်းသည် ချောက်ကမ်းပါး အစွန်းမှာ
ပြတ်တောက် သွားသည် ထင်၏။ ဆက်ရန်လမ်းမရှိတော့။ မျက်လုံးတွေ
ပြာကနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း၊ သန်လျင် ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်၊
ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲတော်။ နှစ်ဘက်မိဘများကို
ကန်တော့ခြင်း။ အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်။

မေမြို့အဆင်း ကားလမ်း။ ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားသော
မာစဒါဂျစ်ကား။ သွေးသံရဲရဲ။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ...။ သတင်းစာ
နာရေးကြော်ငြာ ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခု။

ဗိုလ်အေးမြင့် (အသက်-၂၇ နှစ်) သည် ၁၉၇၉ ၊ နိုဝင်ဘာ ၂ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားပါသဖြင့် ...

‘သင်သင်လာမယ်ဆိုလို့ ကိုအောင်ခန့်ကလဲ ဝမ်းသာနေတာ’

မခင်ကြွယ်၏ အသံကို ဖျတ်ခနဲ ကြားရသည် ။ တင့်လွင်သည် ကားကို တည်ငြိမ်ကျွမ်းကျင် စွာ မောင်းနှင်နေသည် ။ ကိုအောင်ခန့်က တင့်လွင်ကို ဘာတွေနောက်ပြောင်နေသည် မသိ။ တင့်လွင် ၏ ရယ်သံတစ်ချက်ကြားရ၏။ လင်ရိုဗာကားကလေးသည် တောင်တွေကို ညင်ညင်သာသာ ကွေ့ပတ်တက်နေ၏။

ဂျက်ဖရီတို့ အိမ်မှာ တည်းသည် ။ ဂျက်ဖရီသည် တင့်လွင်၏ သူငယ်ချင်း သူ့အစ်ကို ဇော်ကြီး ကတော့ ရန်ကုန်ဆင်းသွားသည် ဟု ပြောသည် ။

ညဘက်တွင် မီးပုံးပျံလွှတ်တာ လိုက်ကြည့်သည် ။ ရန်ကုန်တွင် မီးဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် မတွေ့ရတော့ပြီဖြစ်သော အလေ့အထတစ်ခု။ ဒီ မှာ ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးတွေကအစ မီးပုံးပျံ ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်သည် ။ လွှတ်တတ်သည် ။ ပေသုံးဆယ်လောက်တက်ပြီး ပြန်ကျ သွားတတ်သော အငယ်စားကလေးတွေကအစ တောင်တို့ ၏ ထိပ်ဖျားကိုပင် ကျော်တက်သွားနိုင် သော မီးပုံးပျံကြီးတွေ အထိ။ တချို့ဆိုလျှင် အပေါ်ရောက်မှ မီးရှူးမီးပန်းတွေ ဖြာထွက်လာအောင်

ပြုလုပ်ထားကြသည် ။ တန်ဆောင်တိုင်ဆိုလျှင် ပို၍ စည်ကားသည် ဟု သိရ၏။ မီးပုံးပျံများ တွင် မှီ တ်ချည်လင်းချည်ပြုတတ်သော ရောင်စုံမီးပွင့်ငယ်များ ဆင်၍ ဘက်ထရီအိုးပါ ထည့်ပြီး လွှတ်တတ် သည် ဟု ဂျက်ဖရီက ပြောပြသည် ။ မီးရှူး (ဒုံးပျံ) လွှတ် ပြိုင်ပွဲတွေလည်း ရှိသည် ဟု ကိုအောင်ခန့်က ဖြည့်စွက်ပြောပြ၏။

မီးပုံးပျံငယ်တစ်ခု တရှိန်ထိုးတက်သွားပြီးမှ
မီးလောင်ပျက်ကျသွားသည် ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ သည် ။
‘ပြန်ကြရအောင်’ ဟု သင်သင်ဝင်းက မခင်ကြွယ်ကို ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

တောင်ကြီးမြို့၏ နံနက်ခင်းသည် ထင်သလောက် မချမ်းချေ။
 နေသာရုံမျှဖြစ်သည် ။ နှင်းတွေ ပိန်းပိတ်အောင် ကျနေခြင်းမျိုးလည်း
 မဖြစ်သေး။ ခပ်မိုင်းမိုင်းလောက်သာ။

မုံတဝဂ္ဂဘက်သွားဖို့ အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်သည် ။
 အချိန်မရသောကြောင့်ဖြစ်သည် ။ ညောင်ရွှေမှ ကိုစိုးလွင်၏
 အစီအစဉ်ဖြင့် ကားတစ်စီး အကူအညီရခဲ့သည် ။ ခုယူလာခဲ့သော
 ကားဖြစ် ၏။ ကားပိုင်ရှင်က ဒီနေ့ နေ့လယ်တွင် အလုပ်ကိစ္စရှိနေသည် ။
 ထို့ကြောင့် ကားကို အချိန်မီ ပြန်အပ် ရမည်ဖြစ်သည် ။

မှောင်ခိုဈေးကို ခဏဝင်၍ ပစ္စည်းနည်းနည်းပါးပါး ဝယ်မည်ဟု
မခင်ကြွယ်က အစီအစဉ် ဆွဲသည် ။ မြို့လယ်ကို ဖြတ်မောင်းလာရင်း
ကိုအောင်ခန့်က လှမ်းပြ၍ ကြည့်မိသည် ။ ရှမ်းအမျိုးသား

အမျိုးသမီးတွေ၊ တချို့လည်း သူတို့ ရိုးရာဝတ်စုံနက်တွေနှင့်။
လမ်းဖြတ်ကူးရန် မျဉ်းကျားနားတွင် စောင့်နေကြသည် ။ သူတို့ ကား
ကျော်သွားသောအခါ မျဉ်းကျားမှ စနစ်တကျ လမ်းဖြတ်ကူးသွား
ကြသည် ။ ပြီးတော့လည်း လမ်းသွားလျှင် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ သာ
သွားလေ့ရှိကြသည် ။ ‘ရန်ကုန်နဲ့ တော့ကွာပါ’ဟု
စိတ်ထဲတွေးလိုက်သည် ။

ဈေးတန်းထဲရောက်သောအခါ မခင်ကြွယ်က မေးသည် ။

‘သင်သင်၊ ဘာဝယ်မလဲ’

‘မစဉ်းစားရသေးပါဘူး မမခင်ရယ်။ မုန့်ဝယ်မလားလို့’

‘မုန့် ဟုတ်လား’

‘အင်းလေ၊ ဟိုဘက်ကလာတဲ့ ဘီစကစ်မုန့်ဗူးလေ’

‘သိုးမွေးချည်တွေပေါတယ်၊ ဝယ်ပါလား။ သင်သင်လဲ
ဆွယ်တာထိုးတတ်သားပဲ မဟုတ် လား’

လွှတ်ကနဲပြောမိပြီးမှ သင်သင်ဝင်းကို မခင်ကြွယ် အားနာဟန်ဖြင့်
ကြည့်သည် ။ သင်သင်ဝင်း သည် အမူအရာ မပြောင်းလဲအောင်
ထိန်းသိမ်းထားလိုက်နိုင်သည် ။

‘ဟေ့ကောင် မင်းလဲဘာမှ မဝယ်ဘူး မဟုတ်လား’

ကိုအောင်ခန့်က တင့်လွင်ကို မေးသည် ။ တင့်လွင်က ပြုံးရုံသာ
ပြုံးနေလိုက်သည် ။

‘အေး၊ ကြည့်နေ ဧည့်သည် တွေက ဘာမှ မဝယ်ဘဲ အိမ်ရှင်ကချည်း
ဒိုင်ခံဝယ်လိမ့်မယ်’

မခင်ကြွယ်က သူ့ယောက်ျားကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ ။

မှောင်ခိုဈေးသည် သိပ်စည်စည်ကားကားမရှိချေ။ စောသေးလို့ လား။ ပစ္စည်းအသစ်အဆန်း အဝင်နည်းသေလို့ လား မသိ။ မခင်ကြွယ်သည် ဖိနပ်ဆိုင်ဝင်လိုက်၊ ပိတ်စတွေ ကိုင်ကြည့်လိုက်၊ အိတ်တွေ ဈေးမေးလိုက်၊ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ပျာယာခတ်နေသည် ။ ကုန်မျိုးစုံရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် သူတို့ အုပ်စု ရပ်လိုက်သည် ။ နိုင်ငံခြားမှ လာသော ဘီစကစ် မုန့်ဗူးဈေးမေး သည် ။ သင်သင်ဝင်းလိုချင်သော မုန့်ဗူးအပိုင်းက ခုနစ်ဆယ့်ငါးဟု ပြောသည် ။ ဈေးဆစ်ကြသည် ။ နောက်တော့ ကိုအောင်ခန့်ပြောပုံဆိုပုံကို ဆိုင်ရှင်က အကဲခတ်ပြီး နယ်ခံလူမှန်းသိသွားပုံရသည် ။ ခြောက်ဆယ့်ရှစ်နှင့် ပေးလိုက်သည် ။ သင်သင်ဝင်းသည် မုန့်ဗူးကို ပလတ်စတစ်လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး တင့်လွင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ တင့်လွင်သည် တစ်ဖက်ဆိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော မိန်းမဝတ် ဆွယ်တာအင်္ကျီများကို ငေးကြည့်နေ၏။

ညောင်ရွှေရောက်သောအခါ ကားကို ပိုင်ရှင်ထံ ပြန်အပ်လိုက်သည် ။ မြို့နယ် သတင်းထောက် ကိုစိုးလွင်အိမ်မှာ ခဏနားသည် ။ သူအိမ်ရှေ့ပိုင်းသည် ဓာတ်ပုံဆိုင်ဖြစ်သည် ။ အလှချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို သင်သင်ဝင်း လျှောက်ကြည့်နေသည် ။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို မခင်ကြွယ်ကပြပြီး မေးသည် ။

‘အဲဒါ ဘယ်သူပုံလို့ ထင်လဲ’

‘တင်တင်အေးပုံ မဟုတ်လား’

မခင်ကြွယ်က ‘အစ်မရေ၊ ဟောဒီမှာ လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်ဟု အိမ်အတွင်းခန်းဘက်သို့ လှမ်းအော်ပြီး ..’

‘အဲဒါ ကိုစိုးလွင်ရဲ့ ဇနီးပုံ သင်သင်ရဲ့ ’

‘ဟုတ်လား၊ တူလိုက်တာနော်၊ တင်တင်အေးနဲ့ ’

‘မသင်သင်ဝင်းတို့ တင် မှားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရုပ်ရှင်နယ်က လူတွေလဲ မှားတာပဲ၊ ကိုသုမောင် လာတုန်းကလဲ ဒီလိုမှားတာပဲ၊ ကျွန်တော်လဲဗျာ အစကတော့ တင်တင်အေးနဲ့ တူတယ် ဆိုပြီး ယူခဲ့တာပဲ၊ ခုတော့’

ကိုစိုးလွင်၏ စကားမဆုံးခင် ‘ဘာလဲ ဘာပြောဦးမလို့ လဲ’ဟု ပြောရင်း သူ့ဇနီး ထွက်လာ ၏။

‘ဟဲ .. ဟဲ ခုတော့ ဆွေဇင်ထိုက်နဲ့ တူနေပြီလို့ ပြောမလို့ ပါ’

ကိုစိုးလွင်က သူ့ဇနီးကို စသည် ။ သူ့ဇနီးက ‘ကျွန်မလဲ ကလေးကို ရေချိုးပေးနေရလို့ ချက်ချင်းထွက်မလာတာ .. . ဧည့်သည်တွေပါလာမှန်း မသိလို့ ’ ဟု အားနာစကားဆိုသည် ။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော မိသားစုဟု သင်သင်ဝင်း စိတ်ထဲက နှစ်သက်သွားသည် ။

ကိုစိုးလွင်တို့ က ထမင်းကျွေးနေသည် ကို ငြင်းပြီး လှေဆိပ်နားက ဆို င် မှာ စားကြသည် ။ ပဲ့ချိတ်မော်တော်တစ်စင်းဖြင့် အင်းထဲကို လိုက်သွားကြ၏။ ရှိရင်းစွဲ လှေကြီးများ တွင် ခေတ်မီ ပဲ့ချိတ်စက်တပ်ထားသော မော်တော်ဖြစ်သည် ။

ညောင်ရွှေမှ အထွက်တွင် ချောင်းရိုးကလေးအတိုင်း သွားရသည် ။
ဘေး မှာ ကိုင်းတောလို အပင်တွေ၊ ဗေဒါပင်တွေ ၊ မှော်ပင်တွေ၊
အတန်ကြာသွားနောက် ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို ဘွားကနဲ မြင်ရ သည် ။
တောင်တန်းတွေကြားထဲက အံ့သြဖွယ်ရေကန်ကြီးတစ်ခု၊
တစ်ဘက်ကမ်းနှင့် ကျန်တစ်ဘက် ကမ်း ပျပျသာ မြင်နိုင်သည် ။

လှေကို ခြေထောက်ဖြင့် လှော်ပြီး လက်မှုပညာထွန်းကားသော
နေရာ၊ တနည်းအားဖြင့် အလုပ်လုပ်ရာတွင် ခြေထောက်ရောလက်ပါ
အနားမပေးသည့် ဒေသ။ အင်းလေး။

ပဲ့ချိတ်မော်တော်သည် ရေပေါ်တွင် လျှပ်တိုက်ပြေးလွှားနေသည် ။
တစ်ခါတစ်ရံ ရေမှုန်တွေ လာစဉ်၏။ တစ်နေရာတွင်
လူလေးငါးခြောက်ယောက် ကျွန်းမျောကြီးကို ဆွဲယူနေကြသည် ။
လှေကြီးတွေကို ရွှေ့သလိုပင်၊ ထိုးဝါးအကူအညီဖြင့်
ရွှေ့နေကြခြင်းဖြစ်သည် ။ ရေပေါ်မှာ ပေါလော မျောနေသော
မြေအစိုင်အခဲကြီးရေပေါ်မှာ အိမ်ဆောက်ထားတယ်ဟု ကြားဖူးသဖြင့်
တဲအိမ်သာသာ အိမ်ငယ်ကလေးတွေဟု ထင်ခဲ့မိသည် ။

ခုတော့ တချို့ဆိုလျှင် ပေငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်
ကျယ်ဝန်းမည်ထင်ရသော အိမ်ကြီးတွေ၊ ရှားရှားပါးပါး
သုံးထပ်အိမ်ကိုပင် တွေ့ရသည် ။ သင်သင်ဝင်းအဖို့ အင်းထဲမှာ
မြင်မြင်ကရာ အထူးအဆန်း တွေ့ချည်း။

စင်ရော်ငှက်တစ်ကောင် ပျံဝဲလာသည် ။ မော်တော်၏
အထက်နားတစ်ဝိုက်မှ မခွာ။ မခင်ကြွယ် သည် ပေါင်မုန့်ကိုဖဲ့၍
ရေထဲသို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည် ။ စင်ရော်ငှက်သည် လေတွင် ဝဲရင်း
ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် ရေပြင်ဆီသို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်သွားသည် ။

ပေါင်မုန့်ကို သုတ်၏။ တင့်လွင်၏ ရင်ထဲ၌ ကျင်ကနဲဖြစ်သွားသည် ။
တစ်ယောက်ယောက်က ‘သံလျင်သွားတုန်းကလိုပဲ’ ဟု ပြောလိုက်မှာ
သူစိုးရိမ်နေ၏။

သင်သင်ဝင်းကား အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်တန်းများကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေသောကြောင့် ဘာမျှ မသိလိုက်။

အ ရှေ့ ဘ က် မှာ တောင်တန်းတွေကာဆီးနေသောကြောင့်
လအထွက်နောက်ကျသည် ။ ရေပြင် ပေါ်တွင် မြူခိုးတွေဝေနေ၏။
အမြင့်တွင် မှိုင်းပြာနေသည် ။

ကိုအောင်ခန့်တို့ အိမ်သည် သပ်ရပ်သော
ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးဖြစ်သည် ။ အိမ်ကလေးဆို သော်လည်း
ရန်ကုန်အိမ်များ ထက်စာလျှင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသည် ဟု
ဆိုနိုင်သည် ။ သို့ရာတွင် ဒီနေ့ည တင့်လွင်ဒီမှာ မအိပ်ချေ။ ခါတိုင်းက
ဒီ မှာ ပင် အိပ်သည် ဟု ပြောသည် ။ ဒီညတော့ ဦးလေးမြ တို့
အိမ်သွားအိပ်မည်ဟု ပြောသွားသည် ဆို၏။ သူ့ကို အားနာသောကြောင့်
ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည် ။

တင့်လွင်အကြောင်းကိုတွေးမိပြန်၏။ တင့်လွင်သည် အသားဖြူဖြူ၊
အရပ်မြင့်မြင့်ဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ ပိန်သည် ။ အရင်ကတော့ ပိန်ချင်မှ
ပိန်ပေလိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူနှင့် နှိုင်းမိသည် ။ တင့်လွင် ၏
မျက်နှာသည် တည်ကြည်လေးနက်မှု ရှိကြောင်း တွေ့ရသည် ။

သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးများ ထဲ၌ အားငယ်မှုအရိပ်အယောင်ကို မကြာခဏ မြင်သာ၏။ အတိတ်က အကြောင်းချင်းရာတို့ သည် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ထင်ဟပ်နေတုန်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

တင့်လွင်သည် ကိုအောင်ခန့် သူငယ်ချင်း စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ဗိသုကာဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည် မှာ နှစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီဟု မခင်ကြွယ်က ပြောဖူးသည် ။

တင့်လွင်မှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးသည် ။ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိကကျောင်းသူ ဖြစ်၏။ ရိုးသားတည်ကြည် ဟန်ရှိသော တင့်လွင်သည် အချစ်ကြီးခဲ့မည်မှာ သေချာသည် ။ ‘ကောင်မလေးက မဆိုးပါဘူး။ တင့်လွင်နဲ့ လိုက်ပါတယ်။ ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးကလေး’ ဟု မခင်ကြွယ် ပြောပြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြပေလိမ့်မည်ဟု ကိုယ်ချင်းစာမိသည် ။ သို့ရာတွင် တင့်လွင်သည် သူနှင့် ဘဝ တူ။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့မိဘများ နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ အပြီးအပိုင် လိုက်ပါသွားခဲ့သည် ။ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်လေမည်စိုး၍ ကိုအောင်ခန့်က ဒီမှာ ပျော်သလောက်နေဖို့ ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ တင့်လွင် ဒီမှာ ရောက်နေတာ တစ်လရှိပြီ။

မခင်ကြွယ်က သူ့ကို ဖောင်တော်ဦး ဘုရားပွဲအမီ လာရန် စာပေး၍ ခေါ်သည် ။ ဒီမှာ တင့်လွင် ရှိနေတုန်းအချိန်ကို ရွေး၍ သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် ခေါ်သနည်း။ ဘဝတူချစ်ယောက်ကို ဒီမှာ ဆုံတွေ့ စေသည် ။ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြံအစည်ဖြင့် တမင်ဖန်တီးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသလော။ သို့ရာတွင် တင့်လွင်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနိုင်၊ မရှိနိုင်။ သူ့ကိုယ်သူ မမေးဖြစ်ချေ။

‘နောင်ဗေ့ .. နောင်ဗေ့ ... နောင်ဗေ့ ဆိုသေ အသံတွေ ဆူညံ’ နေ၏။
 ဖောင်တော်ဦး ဘုရားလှည့်လည်ပွဲ။ လှေပေါင်းများစွာ၊
 အင်းပေါ်ခုံရွာကျောင်းတော်တွင် သီတင်းသုံးမည်။ ကရဝိတ် ဖောင်တော်
 ဆိုက်ကပ်ပြီးနောက် လှေများက ကျောင်းတော်တစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်ပြီး
 ပူဇော်ကြသည် ။

သူတို့ ၏ လှေကလေးတွင် ကိုအောင်ခန့်က ပဲ့မှ လှော်ပြီး
 တင့်လွင်က ဦးဘက်မှ လှော်သည် ။ ခုလိုအချိန်မျိုးတွင် အများအားဖြင့်
 လက်ဖြင့်သာ လှော်ကြသည် ။ ခြေထောက်ဖြင့် လှော်ကြ။ ဘုရားဖူး
 သွားကြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ရိုသေသမှု သဘောပင်ဖြစ်မည်ဟု
 ထင်သည် ။

အင်းသူအင်းသားအားလုံးလိုလို လှေဖြင့်ထွက်ကြသည် ။ အချို့
 ပဲ့ချိတ်မော်တော်ဖြင့်။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ကြသည် ။
 အမျိုးသားတွေက တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီ။ အချို့
 ဂျက်ကက်ဝတ်သည် ။ အမျိုးသမီးတွေက အင်္ကျီလက်ရှည်သာ
 အဝတ်များ သည် ။ ထဘီမှာ အင်းထဲမှ ထွက်သော အဆင်ဆန်းများ ။
 လည်တွင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ ဆွဲသည် ။ အားလုံးလိုလို ရွှေဆင်နိုင်သူ
 ချည်း။

လှေပေါ်တွင် လင်ပန်းဖြင့်တင်ထားသော ရှေးရိုးရာ
 ငွေခွက်တွေပါသည် ။ ဆန်လှော်မုန့် စသော ရိုးရာမုန့်၊ သစ်သီးမျိုးစုံတို့
 ကို ငွေလင်ပန်း၊ ငွေခွက်များ တွင် တင်ထားသည် ။ ဆွမ်းတော်တင်

ရန်ဖြစ်သည်။ ။ ထိုနေ့က အင်းပေါ်ခုံရွာတွင်
သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဘုရားရှိခိုးသံများ ၊ အိုးစည်သံ၊
သံချပ်သံများ လွှမ်း၍ နေသည်။ ။

ညနေပိုင်းတွင် ဖောင်တော်ဦးဘုရားသို့ တစ်ခေါက်ထပ်ရောက်သည်
။

‘ရေမှို့လို့ လွဲခေါ်တယ်၊ ရေမျှစ်လို့ လဲ ခေါ်လို့ ရတာပေါ့။ တို့ လှေနဲ့
သွားတော့ ဘေးမှာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ကိုင်းပင်လို
အပင်မျိုးတွေလေ။ အဲဒီအပင်က ရတာပေါ့’

ကြော်ချက်လို ချက်ထားသော ဟင်းဖြစ်သည်။ ။
မျှစ်အသေးစားကလေးတွေနှင့်တူ၍ အရသာ မှာ မှို နှင့်မျှစ်
ပေါင်းစပ်ထားသော အရသာမျိုး။

‘ထည့်စားပါ သင်သင်၊ ရန်ကုန်မှာ ဒါမျိုးစားရမှာ မဟုတ်ဘူး’

မခင်ကြွယ်က သင်သင်ဝင်းပန်းကန်ထဲသို့
ဟင်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ကိုအောင်ခန့် ကလည်း
တင့်လွင်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့
သူ့ဇနီးကို မသိမသာ ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်ပြသည်။ ။

‘တင့်လွင်က ဟင်းခွက်နဲ့ ဝေးနေလို့ ကွ’

‘ရပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော် မိပါတယ်’ ဟု တင့်လွင်က

ပြန်ပြောသည်။ ။

ဘာလဲကွ၊ မင်းက မစားရအောင် ဟင်းခွက်နဲ့
တမင်ဝေးဝေးနေတာလား။ အဲဒါပဲ သင်သင်ရေ၊ တင့်လွင်
စရောက်ခါစကလဲ ရေမှိုကောင်းကြောင်း ပြောမိလို့ ငါ့မိန်းမက ရေမှ
ိုချည်း ချက်ကျွေးနေတော့တာပဲ။ အသားငါး သိပ်မချက်တော့ဘူးဟ

ကိုအောင်ခန့်က သူ့ဇနီးကို စပြန်သည်။ ။ တင့်လွင်က ဝင်ပြောသည်။ ။

‘ဟာ၊ မဟုတ်တာ အစ်ကိုရာ၊ အစ်မချက်တဲ့ ဟင်းကစုံလို့ ပါဗျာ။
ရေမှို ကလဲ ကျွန်တော် တကယ်ကြိုက်တာပါ။ ပြီးတော့
အစ်မလက်ရာကလဲ တော်တော်ကောင်းပါတယ်။ ရန်ကုန်က
ဟိုတယ်တွေထက်တောင် သာတယ်’

‘မင်း ရန်ကုန်မှာ ဘယ်ဟိုတယ်မှ မရောက်ဖူးဘူး ဆိုတာ
သေချာသွားပြီ’

မခင်ကြွယ်က ထမင်းခပ်သည့် ဇွန်းဖြင့် ရွယ်ဟန်ပြုသည်။ ။

သင်သင်ဝင်း၏ ပထမဦးဆုံးသော ရယ်သံကို တင့်လွင်
ကြားဖူးသွားသည်။ ။

‘ကိုအောင်ခန့်ကလဲ မမခင်ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ။ မမခင်
ဟင်းချက်ကောင်းတာ အရင် ကတည်းက ကျွန်မ သိပြီးသားပါ’

‘ဟာ ခင်ရေ။ ဧည့်သည် တွေက မင်းကိုချည်း ညီညီညာညာ
ထောက်ခံနေကြပြီကွ။ ငါပဲ အရှုံး ပေးပါတယ်ကွာ’

ကိုအောင်ခန့်၏ စကားသည် မျက်နှာအထားအရ
ခက်သွားစေလောက်အောင် မဖြစ်သော် လည်း အဓိပ္ပာယ်အတန်ငယ်
အစွန်းထွက်နေသည်။ ။ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းမှ ဖြစ်မည်ဟု

တင့်လွင်တွေးမိ၏။ အင်းသူအင်းသားတို့ ၏
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံအကြောင်းကို အစဖော်ပေးလိုက် သည် ။
ကိုအောင်ခန့်က ရှင်းပြသည် ။

‘ဒါနဲ့ ကိုအောင်ခန့်က အင်းသားလဲဆိုသေးတယ်။
စကားပြောတော့လဲ အင်းလေးသံ မပေါက်ပါလား’

သင်သင်ဝင်းက မေးသည် ။

‘ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းမအောင်ခင်ကတည်းက ရန်ကုန်မှာ
ကျောင်းသွားနေတာကိုးဗျ။ ခုမှ အင်းသားလေသံပေါက်အောင်
ပြန်ကြိုးစားနေရတယ်’

မခင်ကြွယ်က အင်းသူများ အသားအရေလှပကြောင်း ပြောသည် ။
တင့်လွင်က

‘ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ရေမြေကြောင့်၊ အစားအသောက်ကြောင့်
ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ရေပေါ်မှာ သာနေရတာကြောင့် ရေခိုးရေငွေ့
အမြဲအရိုက်ခံနေရတော့ အသားအရေ စိုပြည်နေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘အမြဲတမ်း အလုပ်ကြိုးစား လုပ်နေကြလို့ လဲ ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တယ်’

သင်သင်ဝင်း၏ စကားကို တင့်လွင် သဘောကျသွားသည် ။
သင်သင်ဝင်းကိုလည်း တလေး တစားကြည့်လိုက်မိ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ မသင်သင် ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီမှာ
မိန်းကလေးတွေတင် မဟုတ်ဘူး ။ ယောက်ျားတွေလဲ အသားအရေ
စိုပြည်ကြတာများ တယ်။ ပြီးတော့ အင်းသူတွေရော အင်းသားတွေပါ
အားလုံးလိုလိုချောကြ လှကြတယ်’

‘ကိုအောင်ခန့်ကလွဲရင်ပေါ့’ ဟု မခင်ကြွယ်က ဝင်နောက်သည် ။

‘အေးလေ။ ဒါကြောင့်လဲ မင်းရပ်ရည်မျိုးနဲ့ ငါ့ကိုရနိုင်တာပေါ့’ ဟု ကိုအောင်ခန့်က ပြန်တွယ်သည် ။ တင့်လွင်ရော သင်သင်ဝင်းပါ အသံထွက်အောင် ရယ်ကြသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာကြည်ကြည်သာသာ ရှိနေကြသောကြောင့် ကိုအောင်ခန့်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ကျေနပ်နှစ်သိမ့် နေမိ ၏။

ညဘက်တွင် နှစ်ယောက်သား လှေကလေးလှော်၍ ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ ကိုအောင်ခန့်က တင့်လွင်ကို ဦးလေးမြတို့ အိမ်လိုက်ပို့ပေးဦးမည်ဟု အိမ်ကိုပြောခဲ့သည် ။ အမှန်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ အိမ်ခြေတွေနှင့် ဝေးလာသောအခါ လှေကိုမလှော်တော့ဘဲ အသာမျှောထားလိုက်သည် ။

‘ပြောစမ်းပါဦးကွ ခုနပြောတာ’

ကိုအောင်ခန့်က စကားကို ပြန်ကောက်သည် ။ စောစောက ဗေဒါပင်တစ်အုပ်ကို ကွေ့ရှောင်နေ ရသောကြောင့် စကားစပြတ်သွားသည် ။ တင့်လွင်၏ အချစ်အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ကောင်မလေး၏ မိဘများ ။ သူသည် ခုလိုပင် ထိုအကြောင်းများကို ကိုအောင်ခန့်အား အခါအားလျော်စွာ ပြောပြလေ့ ရှိသည် ။

‘အစ်ကိုလည်း တွေ့ဖူးသားပဲ။ သူက သိပ်အေးချမ်းတာ။ အင်းလေ၊ အေးချမ်းလွန်းလို့ လဲ သူ့မိဘသဘောကို မလွန်ဆန်ခဲ့တာပေါ့’

‘မင်းပြောပုံအရတော့ သူ့အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေက
တော်တော်ကြောင်တာပဲကွ’

‘အဘွားကြီးကတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ သူ့လို
ခပ်အေးအေးသမားထဲကပါပဲ။ အဘိုးကြီး ကသာ’

တင့်လွင် ကောင်မလေး၏ ဖခင် လောဘကြီးပုံကို ကိုအောင်ခန့်
သိပြီးသားဖြစ်သည် ။ ရန်ကုန် မြို့ ကျောက်ကုန်းအရပ်ရှိ
တိုက်ခံအိမ်ကလေး။ မာဒေါဘီခြောက်ရာ
ကားကလေးတစ်စင်းမျှလောက် ဖြင့် မတင်းတိမ်နိုင်ကြောင်း။ သူ့သား
အငယ်နှစ်ယောက်အတွက် အမိမြန်မာပြည်မှ ပညာရေးမျှ လောက်ဖြင့်
မကျေနပ်နိုင်ကြောင်း။ ဂျပန်သွားချင်ရသည့် အကြောင်းရင်းများ
ဖြစ်သည် ။

‘အစ်ကို့ကို ပြောမပြသေးတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်’

‘ဘာတွေလဲကွ။ သူ့ကိုလိုက်မသွားဖို့ မင်းပြောတဲ့ အကြောင်းလား’

‘ဒါက အစ်ကိုသိပြီးသားပဲ’

‘မောင်၊ သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ အသက်လောက် ချစ်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ
ဖေဖေတို့ မေမေတို့ နဲ့ မောင်လေးနှစ်ယောက်ကိုလဲ ချစ်မှ မြင့်အဖို့
တရားရာကျမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဟိုဘက်က လေးယောက်တောင်ပါ
မောင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြိုင်မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဆိုတာယုံပါ’
ပွင့်လင်း ရိုးသားစွာ ပြောခဲ့သော မြင့်စကားကို ကြားယောင်လာသည် ။
ရေပြင်ပေါ်၌ လေရှုပ်တိုက် ပြေးသော အသံကိုပင် မြင့် ငိုရှိုက်သံဟု
ထင်မိ၏။

‘အဲဒါ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ သူတို့ ဟိုကိုရောက်ရင်

ဘာလုပ်စားကြမယ်ဆိုတာ သေသေ ချာချာ ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊
အဘိုးကြီးနဲ့ ဒီမှာ အုလုပ်တူတူ လုပ်သွားဖို့ တဲ့ ဂျပန် အင်ဂျင်နီယာကြီး
ကို အားကိုးပြီး သွားကြတာ၊ လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ကို အားကိုး
ယုံစားဖို့ မလွယ်ပါဘူးလို့ မြိုင်က ကန့်ကွက်တော့ အဘိုးကြီးက
ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ’

ကိုအောင်ခန့်က ဘာမှ မမေးဘဲ နားထောင်နေသည် ။

‘သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက ကြားဖူးတယ်တဲ့ ၊ မြန်မာပြည်က
လူတစ်ယောက် အမေရိကားမှာ တို့ ဟူးစက်ရုံ သွားတည်တာ
သန်းကြွယ်သူဌေးဖြစ်နေပြီလို့ ၊ အဲဒါ သူတို့ လဲ ဟိုမှာ
တခြားအလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေသေးရင် အိပ်စပို့ ဆဲဗင်တီ
ပြပွဲတုန်းက လူကြိုက်များ ခဲ့တဲ့ အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲရောင်းမယ်လို့
ပြန်ပြောသတဲ့ ’

ကိုအောင်ခန့်က ရယ်သည် ။

‘ဒါနဲ့ မင်းဆီကို စာလာသေးလား’

‘ပြောစရာရှိသမျှ စကားတွေ အကုန်ပြောခဲ့ကြပြီးပြီ။
တစ်ယောက်ယောက်က အိမ်ထောင် ပြုတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတဲ့
အခါကျမှ စာရေးအကြောင်းကြားဖို့ သဘောတူထားကြတယ်၊
ဒီတစ်သက်မှာ စာရေးဖြစ်ကြမယ် မထင်ပါဘူး’

လေငြိမ်နေသောကြောင့် တင့်လွင်၏ သက်ပြင်းချသံကို သေချာစွာ
ကြားနိုင်သည် ။ တင့်လွင် စကားထပ်ပြောတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း
သူသိသည် ။ လှေကို ပြန်လှော်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။ သူ ဟိုတစ်နေ့က
တင့်လွင်ကို သွေးတိုးစမ်းသလို မေးကြည့်ဖူးသည် ။ သင်သင်ဝင်းကို
စိတ်မဝင်စားဘူး လား၊ တင့်လွင်က ‘ရယ်စရာတွေ မပြောပါနဲ့ ဗျာ’

ဆိုသော စကားကို မရယ်ဘဲ ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ။

လရောင် ကောင်းစွာ ဖြာကျနေသောကြောင့် ရေကြောင်းကို မြင်သာသည်။ ။ လှော်တက်နှင့် ရေထိခတ်သံမှ တစ်ပါး ဘာမျှမကြားရ။ အဖော်ကွဲ၍ တစ်ပင်တည်းဖြစ်နေသော ဗေဒါပင်ကလေးကို မလှမ်းမကမ်းတွင် မြင်လိုက်သည်။ ။ ဘောင်ပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ မြေပြန့်တွင် လည်းကောင်း၊ လတာပြင်တွင် လည်းကောင်း ကျရာနေရာတွင် ပန်းပန်နိုင်သော ဗေဒါပင်၏ ဘဝမျိုးကို တင့်လွင် တောင်းတမိ၏။

ရွှေအင်းတိမ်ဘုရား လှေဆိပ်အထိ ပဲ့ချိတ်ဖြင့် လိုက်သွားသည်။ ။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ဥဒေါင်းဘောင် အထိ ခြေလျင်သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ။

တင့်လွင်နှင့် သင်သင်ဝင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း အစက ကိုအောင်ခန့်တို့ ပါ လေးယောက် သွားကြဖို့ စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သွားခါနီးကျမှ ရွာထဲမှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အသည်းအသန် ဖြစ်နေသောကြောင့် သွားကြည့်ရမည်ဟု အကြောင်းပြပြီး နေရစ်ကြသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လွှတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

ရွှေအင်းတိမ် ဘုရား၏ နတ်လမ်းစောင်းတန်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ တင့်လွင်က စကားစပြောသည်။ ။

‘ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသမျှ ဘုရားတွေထဲမှာ တော့ ဒီရွှေအင်းတိမ်ဘုရားရဲ့ စောင်းတန်းက အရှည်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ပဲခူးက ဟင်္သာကုန်းနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင်’

ဟင်္သာကုန်းဆိုသော စကားကို အကြားလိုက်တွင် သင်သင်ဝင်း ဆတ်ကနဲ့ လှည့်ကြည့်သည် ။ တင့်လွင်စကားကို မဆက်ဘဲ နေလိုက်၏။

ရွှေအင်းတိမ်ဘုရားကို ဖူးပြီး မြေနီလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သည် ။ ကားလမ်းလည်း ဖြစ် ၏။ စက်ယန္တရား အကူအညီဖြင့် ဖောက်ထားသော လမ်းဖြစ်ဟန်မတူ။ အင်းသူအင်းသားတို့ ၏ လက်ဖြင့်ဖောက်ထားသော စေတနာလုပ်အားလမ်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဥဒေါင်းတောင်ခြေအရောက်တွင် ကားလမ်းနှင့် လူသွားလမ်းကွဲသွားသည် ။ လူသွားလမ်းသည် တောင်ဦးပေါ်သို့ ရှေ့နောက်တပြန်စီ ကွေ့တက်ရသည် ။

‘သင်သင်ဝင်း မောသလား၊ ခဏနားပါလား’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး’

တင့်လွင်ကို စကားလှည့်ပြောလိုက်ရသောကြောင့် ခြေလှမ်းကို ဂရုမစိုက်မိဘဲဖြစ်သွားသည် ။ ခဲလုံးတစ်လုံးကို တက်နင်းမိပြီး ခြေချော်သွားသည် ။ တင့်လွင်က သင်သင်ဝင်း လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ သင်သင်ဝင်း ဖျတ်ကနဲ သတိရမိသည် ။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး။ တင့်လွင်၏ စိတ်ထဲ၌ မူ ကျိုက်ထီးရိုး။

တင့်လွင်လက်ပြန်လွှတ်လိုက်သည် ။ သင်သင်ဝင်းက ‘ကျေးဇူးပဲ’ ဟု တိုးတိုးပြောသည် ။

ရွှေအင်းတိမ်ဘုရားမှ တောင်ပေါ်ရောက်သည် အထိ
တစ်နာရီကျော်ကျော်ကြာသည်။ တောင်ပေါ်အရောက်တွင် တင့်လွင်က
ထမင်းစားဆောင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ။ မည်သူမဆို ဥဒေါင်း
တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသမျှအတွက် ထမင်းဟင်း
အလုံအလောက်ရှိသည်။ ။ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်။ ကုန်သွားသည် မရှိ။
မခင်ကြွယ်က စားဖြစ်အောင် စားခဲ့ပါဟု မှာသဖြင့် သင်သင်ဝင်း
တစ်ပန်းကန် ထည့်စားသည်။ ။ ဆေးခါးဟင်း၊ ဂျူးမြစ်သုပ်နှင့်
ငရုတ်သီးထောင်း။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဖူးခွင့်ရမည်ဆိုသဖြင့် ကျောင်းပေါ်သို့
သွားကြသည်။ ။ အမှန်မှာ ညနေခြောက်နာရီမှ ဖူးခွင့်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။
ခုနွှဲသည် တွေများ ပြီး အင်းထဲသို့ အချိန်မီ ပြန်ဆင်းရ မည့်သူတွေ
ရှိနေသောကြောင့် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက လျှောက်ထားပေးသဖြင့်
ဖူးခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးပြီးနောက် ဘုရားဘက်ကို
ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ တောင်ပေါ်မှ ကြည့်လျှင် အင်းထဲကို
အပေါ်စီးမြင်နေရသည်။ ။ ကျယ်ပြန့်သော အင်းပြင်ကြီး
ခွဲဖြာထွက်သွားသော ချောင်းရိုးကလေးတွေ။ အရှေ့ဘက်မှာ
တောင်တန်းကြီး၊ ဟိုနေရာတစ်ခု၊ ဒီနေရာတစ်ခု၊ တည်ရှိနေ
သောရွာများ။ ။

‘ကိုတင့်လွင် ဒီဘုရားက တနင်္ဂနွေထောင့်ကိုသိလား’

သင်သင်ဝင်းက မေးသည်။ ။ တင့်လွင် ခေါင်းခါပြသည်။ ။

‘ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး၊ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးပါးကို မေးကြည့်ပါလား’

ဘုရားနားသို့ လျှောက်လာရင်း တင့်လွင်လွှတ်ကနဲ မေးမိလိုက်သည်

‘မသင်သင်ဝင်းက တနင်္ဂနွေသမီးလား’

ခေါင်းခါသည် ။ လျော့လျည်းလျည်းပြီးသည် ။ စကားအမှားကြောင့် တင့်လွင်အားနာသွား သည် ။

‘ဪ ... မသင်သင်ဝင်း အမေက တနင်္ဂနွေထင်တယ်’ ဟု မဟုတ်နိုင်မှန်းသိလျက် မေးလိုက်ရ၏။

ဦးလေးမြတို့ အိမ်ကိုကြည့်ပြီး သင်သင်ဝင်း အံ့သြနေသည် ။

ရေ ထဲ မှာ ဒီလောက်ကြီးမားသော အိမ်ကြီးတွေကို ဘယ်လို ကောက်ယူသလဲဟု တွေးနေ သည် ။ ပေါင်းဆယ်ခြောက်ဆယ်လောက် ရှည်လျားမည့် အိမ်ကြီးသုံးလုံး။ နှစ်လုံးက ပြိုင်လျက်။ တစ်လုံးက နောက်ဘက်ကျသည် ။ အိမ်သုံးလုံးကို တံတားများ ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည် ။ အိမ်အတွင်းဘက်တွင် ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ ရန်ကုန်က ခေတ်မီပုံစံများ အတိုင်း။

မခင်ကြွယ်ပြောပြဖူးသည် ။ တစ်ခါက ရန်ကုန်က ဧည့်သည် တွေ ဦးလေးမြတို့ အိမ်မှာ လာတည်းသည် ။ လူနှစ်ဆယ်လောက် ပါလာသောကြောင့် ဧည့်သည် ခေါင်းဆောင်က အားနာ ကြောင်း ပြောသည် ။ ဦးလေးမြက နောက်တစ်ခါလာလျှင် လူတစ်ရာခေါ်ခဲ့ပါဟု ပြန်ပြောသည် ဆို၏။ ထိုစကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည် ။ တကယ်ပင် လူတစ်ရာနေလောက်သည် ။ ပြီးတော့ ဦးလေး မြတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်

မိသားစုကို မြင်လိုက်ကတည်းက ‘လူတစ်ရာခေါ်ခဲ့ပါ ဆိုသော
စကားသည် လောကွတ်မျှသာ မဟုတ်။
တကယ့်စေတနာစကားဖြစ်ကြောင်း သိရသည် ။’ ထို့ကြောင့်ပင်
တင့်လွင်သည် ဦးလေးမြတို့ အိမ်မှာ
စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ဦးလေးမြ တို့ က နံနက်စာ
ထမင်းကျွေးသည် ။ ဟင်းခွက်တွေ များ ပြားစုံလင်လှသည် ။
ထမင်းဝိုင်းတွင် စကား ပြောဖြစ်သည် ။ တင့်လွင်ကတော့
ထုံးစံအတိုင်း အင်းထဲကအကြောင်း။

‘တကယ်တော့ အင်းလေးဟာ ရိုးရာနဲ့ ခေတ်သစ်ပေါင်းစပ်ထားတဲ့
နေရာပဲ။ ဆံပင်ရှည် ထားတဲ့ လူတွေ၊ ဂျက်ကပ်တို့ ဘောင်းဘီတို့ ဝတ်တဲ့
လူတွေရှိသလို ရိုးရာဝတ်စုံတွေ ဝတ်တဲ့ လူတွေ လည်း ရှိတယ်။
ခေတ်အမီဆုံး ပဲ့ချိတ်စက်တွေ သုံးသလို ရိုးရာလှေတွေကို ခြေထောက်နဲ့
လှော်ကြ တာတွေလဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်အဝင်စားဆုံးက
အိမ်တွေပဲ။ ကျွန်တော်က ဗိသုကာပညာသင်ခဲ့ ဖူးတော့
စဉ်းစားကြည့်လို့ ရတာပေါ့။ ဒီက လက်ရာတွေဟာ အံ့ဩစရာပါပဲ။
ကျွန်တော် အိမ်ဆောက် တဲ့ အခါကျရင် သုံးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတဲ့
အိမ်ပုံစံတွေကို ဒီမှာ လာတွေ့နေရတယ်’

ကိုအောင်ခန့်က တင့်လွင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။

‘သင်သင်ရယ်၊ လေးငါးရက်လောက် နေပါဦးလား’

‘မဖြစ်လို့ ပါ မမခင်၊ ဒီရောက်နေတာ နှစ်ပတ်တောင် ကျော်သွားပြီ၊
ဟို မှာ ကလည်း ဖေဖေနဲ့ မေမေ နှစ်ယောက်ထဲ။ ပြီးတော့ ကိစ္စလဲ
ရှိသေးတယ်။ လမကုန်ခင် ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်’

မခင်ကြွယ်စိတ်ထဲက နေ့စွဲကိုစဉ်းစားလိုက်သည် ။ ထို့နောက်
တားမြစ်သည့်စကားကို ဆက်မပြောတော့။ သို့ရာတွင် သင်သင်ဝင်းကို
သူပြောချင်နေသော စကားတွေ ရှိသည် ။ ပြောသင့်၊ မပြောသင့် သူ
စဉ်းစားနေသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့က ရေကပြင်မှာ
ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည် ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ငြိမ်သက်နေရာမှ
မခင်ကြွယ်က စကားစသည် ။

‘သင်သင်’

သင်သင်ဝင်း လှည့်ကြည့်သည် ။

‘မမခင် တစ်ခုပြောချင်တယ်’

‘ပြောပါမမ’

သင်သင်ဝင်းကို ခဏစိုက်ကြည့်ပြီး ...

‘သင်သင်ဟာ မျိုသိပ်နိုင်လွန်းတယ်’

‘ဘာကိုလဲ မမခင်’

‘သင်သင် သိမှာ ပါလေ၊ သင်သင် မမခင်ကို ပြောချင်တာတွေ
အများကြီး ရှိတယ် မဟုတ် လား’

‘မမခင်ကို ပြောပြပြီးသားပဲ’

သင်သင်ဝင်း လေသံတိုးသည် ။

‘ဒါပေမဲ့ သင်သင်ရယ်၊ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောပြချင်နေမှာပဲ
မဟုတ်လား။ ပြောချင်ရင် ပြောလိုက်ပါ။ ခုလို တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်ပြီး
ခံစားနေရတာတော့’

‘သင်သင့်ရင်ထဲမှာ အမြဲပြောနေတာပဲ’

မခင်ကြွယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

‘သိပ် အစွဲအလမ်း ကြီးတာတဲ့ မကောင်းဘူးထင်တယ် သင်သင်’

သင်သင်ဝင်း ဘာမျှမပြော။ ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ။

‘ညီမရယ်၊ သေဆုံးသွားတဲ့ လူက ပြန်လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ကိုယ့်ဘဝအတွက်သာ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေဖို့ မမခင်
တိုက်တွန်းချင်တယ်။ တကယ်လို့ သင့်တော်မယ့်လူကို’

ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ။

‘တော်ပါတော့ မမခင်ရယ်။ အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့ တော့’

သင်သင်ဝင်းသည် မခင်ကြွယ်၏ လက်မောင်းကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

‘မမခင် တစ်ခါက ပြောတယ်မဟုတ်လား။ အင်းလေးရောက်ရင်
တစ်ခုခု ပြောင်းလဲသွား သလိုပဲလို့ ၊ လူသစ်စိတ်သစ် ဖြစ်သွားတယ်လို့
မမခင် ပြောတယ်နော်၊ အဲဒီလို ဘဝအသစ်တစ်ခု ပြောင်းလို့ ရရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမခင်ရယ် စိတ်ဆိုတာ ကိုယ်ခိုင်းချင်တိုင်း
ခိုင်းလို့ ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ။ မရပါဘူး’

ဦးခေါင်းသည် မခင်ကြွယ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ မှီကျသွားသည် ။
ငိုရှိုက်သံများကို ရင်ထဲ၌ ဖန်တီး နေမိသည်။ ။

ရေပြင်သည် ကြည်လင်လွန်းလှသည် ။ ရေမှော်ပင်များကိုပင်
မြင်သာသည် ။ ငါးကလေးများ လူးလွန့် ကူးခပ်နေကြ၏။ သူတို့ သည်
ရေအောက်၌ပင် အဘယ်ကြောင့် နေကြရသနည်း။ ရေမျက်နှာ
ပြင်ပေါ်သို့ အဘယ်ကြောင့် တက်ရောက်ခွင့်မရကြသနည်း။

ငါးတိုးသောကြောင့် ရေမှော်ပင်များ လှုပ်ခါသွားသည် ။
ပလုံစီကလေးတစ်ခု ရေမျက်နှာပြင် ပေါ်တက်လာသည် ။
ရေပြင်ပေါ်တွင် ခဏသာ တည်မြဲသည် ။ ပေါက်ကွဲသွား၏။

ပဲ့ချိတ်မော်တော်၏ ဦးပိုင်းသည် ရေမျက်နှာပြင်ကို ခွဲသွားနေသည် ။
ရေပန်းများ လွင့်စဉ် ဖြာထွက်နေသည် ။ ရေမှုဲများ သည် ရေပြင်ပေါ်သို့
ပြန်ကျပြီး တသားတည်း ဖြစ်သွား၏။ ပဲ့ချိတ် မော်တော်၏
နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်မိသည် ။ ရေပြင်ပေါ်တွင်
လာရာလမ်းကြောင်း ထင်ကျန်နေ သည် ။ မကြာမီ ပကတိအတိုင်း
ပြန်ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ လှိုင်းရိုက်ခတ်သောကြောင့် ဗေဒါပင်များ
နိမ့်ချည် မြင့်ချည် လှုပ်ရှားကျန်ရစ်သည် ။

ညောင်ရွှေသို့ အဝင် ချောင်းရိုးထဲ ရောက်သောအခါ
ရေတိမ်သွားသည် ။ ပဲ့ချိတ် မော်တော် မောင်းသူသည် စက်ကို
ထောင်မလိုက်သည် ။ ပန်ကာသည် ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာ၏။ ပန်ကာတွင်
ရစ်ပတ်နေသော အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းပစ်လိုက်သည် ။

ဟဲဟိုးလေဆိပ်။

မခင်ကြွယ်သည် သင်သင်ဝင်း၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။
ကိုအောင်ခန့်က တင့်လွင်၏ ပခုံးကို ဖက်ထား၏။

‘သင်သင် နွေဘက်ကျရင် တစ်ခေါက်လာဦးနော်’

‘လာဖြစ်အောင်ကြိုးစားပါ့မယ် မမခင်။ မမခင်တို့ လည်း
သင်သင့်ဆီ လာကြပါဦး။ သင်သင့်ကို အင်းလေးမှာ
လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုကြတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ကိုတင့်လွင်ကိုလည်း ဖိတ်ပါတယ်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ကျွန်မ
အိမ်ကိုလဲ လာလည်ပါ။ မိတ်ဆွေ ရင်းတစ်ယောက်လို
သဘောထားနိုင်ပါတယ်’

တင့်လွင် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ဖြစ်သည် ။

‘မသင်သင်ဝင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုနဲ့ အစ်မတို့ က
ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တယ် ဆိုတာ သိမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့’

‘ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုတင့်လွင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အဲဒါကိုပဲ ပြောမလို့ ပါ’

‘ကျွန်မတို့ ဟာ စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ပါတယ်။
အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ နေရာမှာ ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အစွဲအလမ်းနဲ့

ကိုယ် နေကြတာ အကောင်း ဆုံးပါ’

အသံအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာသော စကားလုံးများကား မဟုတ်ချေ။
မပြောဖြစ်ခဲ့သော အသံတိတ်စကားများကို မျက်လုံးများ ဖြင့်
အပြန်အလှန် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ပြလိုက်ခြင်းသာ။

‘သွားမယ် ကျွန်မ၊ မမခင် သွားမယ်နော်’

သင်သင်ဝင်း လေယာဉ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည် ။
မခင်ကြွယ်သည် မျက်ရည်ဝေ့ကနဲ လည်လာသည် ။ ကိုအောင်ခန့်၏
လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

ဖော်ကာဖရင်းရှစ်လေယာဉ်သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် အရှိန်ဖြင့်
ပြေးနေရာမှ လေထဲသို့ ကြွတက် သွားသည် ။ မကြာခင်
တိမ်တိုက်များကြားသို့ တိုးဝင်သည် ။

တင့်လွင်၏ မြင်ကွင်းထဲတွင် အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်သွား၏။
ဟဲဟိုးလေဆိပ် မဟုတ်တော့။ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်။
ဖော်ကာဖရင်းရှစ်လေဆိပ်ငယ် မဟုတ်တော့။ ဘိုးအင်း ၇၂၇
လေယာဉ်ကြီး လေဆိပ်စားသောက်ဆိုင်။ အေးစက်တုန်ယင်နေသော
လက်ကလေးဖြူလျှော်နေသော မျက်နှာ။ တရွရွလှုပ်နေသော နှုတ်ခမ်း။
ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော နှလုံးသားများ ဗမာပြည်ကို
ပြန်မလာနိုင်တော့ပေမဲ့ မြိုင်အချစ်ကို ဒီမှာ ထားခဲ့မယ်။ မောင့်ကို
မြိုင်ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။

ခါးပတ်များ ဖြုတ်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း။
ဆေးလိပ်သောက်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေး ကြေညာ သည် ။
ဘေးခုံတွင် ထိုင်နေသော ရှမ်းအမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်သည်
လေယာဉ်တက်ခါစက ငြိမ်းသတ်ထားခဲ့သော ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ကို
မီးပြန်ညှိသည် ။

သင်သင်ဝင်းသည် ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲအိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော
ဘီစကစ်မုန့်ဗူးကို ကိုင်စမ်းလိုက်မိ၏။ လာမည့်နိဝင်ဘာ နှစ်ရက်နေ့။

ကွယ်လွန်သူ ကိုကိုအတွက် ရည်စူး၍ နှစ်လအဆွမ်းသွတ်ရာတွင်
အချို့ပွဲအဖြစ် အသုံးပြုမည့် မုန့်ဗူး မမခင်ကို မပြောဖြစ်ခဲ့သော
စကားတစ်ခွန်းကို ရင်ထဲက အဆက်မပြတ် ပြောနေမိသည် ။
သွားလေသူ ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ မမေ့လျော့မိပါရစေနဲ့ လို့
ရွှေအင်းတိမ်ဘုရားမှာ သင်သင် ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ် မမခင်။

တိမ်တိုက်များ သည် သူ့အောက်တွင် ရောက်ရှိနေပြန်သည် ။

မင်းလူ
(၁၇-၁၁-၈၈)
ဝတ္ထုစဉ်
၁၉၈၁၊ မေ